

Arrest

nr. 185 365 van 12 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. CHATCHATRIAN *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen genomen zijn op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zo wordt omstandig gemotiveerd dat geen geloof wordt gehecht aan hun beweerde persoonlijke betrokkenheid in de bloedvetes met de families S., B. en K. omdat (i) zij laattijdig asielaanvraag hebben aangevraagd, (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt sedert de moord op L.S. op 1 september 2013 ondergedoken te hebben geleefd, (iii) er geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan het attest van de verzoeningscommissie, en (iv) er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker uiteengezette reden waarom de familie S. hem zouden viseren. Daarnaast wordt vastgesteld dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het herhalen van reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Zo verzoekers aangeven dat zij nooit interesse hadden om asiel aan te vragen in Frankrijk daar het steeds hun intentie is geweest om in het Verenigd Koninkrijk te geraken, dient te worden opgemerkt dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De nalatigheid van verzoekers dienaangaande is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtten en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hun aangehaalde vrees voor vervolging. De huidige bewering dat het voor verzoekers niet veilig zou zijn in Frankrijk omdat er zich mensen bevinden van de familie die hen viseren, betreft een loutere post-factum verklaring en verklaart geenszins waarom verzoekers daar dan meer dan een anderhalf jaar hebben verbleven noch waarom zij pas op 16 september 2016 in België asiel hebben aangevraagd terwijl zij, zoals uit hun facebookaccount blijkt, hier zeker al sinds mei 2016 verblijven. Verzoekers voeren hier geen weerwerk tegen.

De in voorliggend verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker, terwijl hij ondergedoken leefde, enkel 's nachts zijn zoon bezocht, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij bij verschillende tantes langs zowel moederszijde als langs vaderszijde verbleef, hetgeen ook, naast het op regelmatige basis bezoeken van zijn vrouw en zoon, verschillende verplaatsingen buitenshuis impliceert. Voorts blijkt uit verzoekers hun verklaringen dat verzoeker eind 2013 (toen L.S. al was vermoord) af en toe vrienden ontmoette en hij geregeld koffie ging drinken. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, namelijk dat dit de periode voor de bloedvete betreft en aldus niet mee in rekening kan worden genomen om het gedrag van verzoeker te toetsen aan het gedrag van een gevisieerd in een bloedvete, neemt de Raad niet aan. Verzoeker heeft immers duidelijk verklaard sedert de moord op L.S. op 1 september 2013 ondergedoken te hebben geleefd. De frequente

niet essentiële verplaatsingen eind 2013, zoals een koffie gaan drinken, strookt zoals terecht aangegeven door de commissaris-generaal, hoegenaamd niet met het door hen geschetste risico in het kader van een bloedvete te worden gedood.

Verzoekers bieden evenmin een verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen over waar hij van maart 2012 tot december 2014 heeft gewoond.

In de mate verzoekers voorhouden dat uit de neergelegde aktes van de procureur niet blijkt dat H. verzoeker bij naam had genoemd omdat H. dit enkel aan de familie S. heeft gemeld, stelt de Raad vast dat dit niet meer dan een blote bewering betreft en verklaart bovendien niet waarom verzoeker, ofschoon de politie luidens zijn verklaringen wist dat de familie S. hem aanduiden als tweede dader, nooit door de politie aan een verhoor werd onderworpen. Ook in het door hem neergelegd krantenartikel dat hij in dit verband neerlegde werd overigens zijn naam niet genoemd.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekers hun persoonlijke betrokkenheid bij de door hen aangehaalde bloedvetes geenszins weten aan te tonen.

Daar geen geloof wordt gehecht aan hun asielrelaas, dient niet verder worden ingegaan op de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië.

4.3. In de mate verzoekers doen gelden dat het principe van eenheid van familie van toepassing is daar twee van hun familieleden de vluchtelingenstatus erkend werden, wijst de Raad er op dat het principe van 'eenheid van familie' niet ingeschreven staat in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Elke asielaanvraag moet individueel worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoekers zich niet zonder meer kunnen steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van twee van hun familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 februari 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij het niet eens zijn met het feit dat Albanië een veilig land is. Zij wijzen erop dat zij het slachtoffer zijn van een bloedvete en om die reden hun land van herkomst verlieten, aangezien de Albanese overheid niet in de mogelijkheid is om bescherming te bieden. Verzoekende partijen verwijten het Commissariaat-generaal een theoretische benadering van de beschermingsmogelijkheden. Verzoekende partijen vluchtten naar Frankrijk waar ze aanvankelijk veilig waren, maar hun uiteindelijke doel wat het Verenigd Koninkrijk. Zij wilden namelijk zo ver mogelijk van Albanië verwijderd zijn en bovendien waren er in Frankrijk familieleden van de familie waarvoor zij vrees dienen te koesteren. Verzoekende partijen stellen dat op 22 februari 2017 familieleden van de clan van K. naar hun huis zijn gekomen en hun vader nog een poging heeft ondernomen voor een verzoening, wat niet is gelukt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 9 februari 2017 opgenomen grond.

Vooreerst wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd dat geen geloof wordt gehecht aan hun beweerde persoonlijke betrokkenheid in de bloedvetes met de families S., B. en K. omdat (i) zij laattijdig asielaanvraag hebben aangevraagd, (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt sedert de moord op L.S. op 1 september 2013 ondergedoken te hebben geleefd, (iii) er geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan het attest van de verzoeningscommissie, en (iv) er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker uiteengezette reden waarom de familie S. hem zouden viseren.

Zo verzoekers aangeven dat zij nooit interesse hadden om asiel aan te vragen in Frankrijk daar het steeds hun intentie is geweest om in het Verenigd Koninkrijk te geraken, dient te worden opgemerkt dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De nalatigheid van verzoekers dienaangaande is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtten en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hun aangehaalde vrees voor vervolging. De huidige bewering, zoals reeds in de beschikking gesteld, dat het voor verzoekers niet veilig zou zijn in Frankrijk omdat er zich mensen bevinden van de familie die hen viseren, betreft een loutere post-factum verklaring en verklaart geenszins waarom verzoekers daar dan meer dan een anderhalf jaar hebben verbleven noch waarom zij pas op 16 september 2016 in België asiel hebben aangevraagd terwijl zij, zoals uit hun facebookaccount blijkt, hier zeker al sinds mei 2016 verblijven. Verzoekers voeren hier geen weerwerk tegen.

In de beschikking wordt tevens het volgende gesteld: *“De in voorliggend verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker, terwijl hij ondergedoken leefde, enkel 's nachts zijn zoon bezocht, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij bij verschillende tantes langs zowel moederszijde als langs vaderszijde verbleef, hetgeen ook, naast het op regelmatige basis bezoeken van zijn vrouw en zoon, verschillende verplaatsingen buitenshuis impliceert. Voorts blijkt uit verzoekers hun verklaringen dat verzoeker eind 2013 (toen L.S. al was vermoord) af en toe vrienden ontmoette en hij geregeld koffie ging drinken. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, namelijk dat dit de periode voor de bloedvete betreft en aldus niet mee in rekening kan worden genomen om het gedrag van verzoeker te toetsen aan het gedrag van een geïsoleerd in een bloedvete, neemt de Raad niet aan. Verzoeker heeft immers duidelijk verklaard sedert de moord op L.S. op 1 september 2013 ondergedoken te hebben geleefd. De frequente niet essentiële verplaatsingen eind 2013, zoals een koffie gaan drinken, strookt zoals terecht aangegeven door de commissaris-generaal, hoegenaamd niet met het door hen geschetste risico in het kader van een bloedvete te worden gedood. Verzoekers bieden evenmin een verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen over waar hij van maart 2012 tot december 2014 heeft gewoond. In de mate verzoekers voorhouden dat uit de neergelegde aktes van de procureur niet blijkt dat H. verzoeker bij naam had genoemd omdat H. dit enkel aan de familie S. heeft gemeld, stelt de Raad vast dat dit niet meer dan een blote bewering betreft en verklaart bovendien niet waarom verzoeker, ofschoon de politie luidens zijn verklaringen wist dat de familie S. hem aanduiden als tweede dader, nooit door de politie aan een verhoor werd onderworpen. Ook in het door hem*

neergelegd krantenartikel dat hij in dit verband neerlegde werd overigens zijn naam niet genoemd.” Ter terechtzitting worden deze vaststellingen niet betwist.

In de mate verzoekende partijen ter terechtzitting voorhouden dat de Albanese autoriteiten hen niet kunnen beschermen, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een bloedvete en zij wat betreft de bescherming niet verder komen dan een bewering die de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dienaangaande niet kan ontkrachten.

Zo verzoekende partijen aanvoeren dat zij het niet eens zijn met het feit dat Albanië een veilig land is, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust *in casu* op de verzoekende partijen. Zij dienen dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijven vermits zij niet verder komen dan het volharden in hun asielrelaas en het herhalen van een aantal in hun verzoekschrift ontwikkelde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. De loutere bewering dat op 22 februari 2017 familieleden van de clan van K. naar hun huis zijn gekomen en hun vader tevergeefs nog een poging heeft ondernomen voor een verzoening, vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun persoonlijke betrokkenheid bij de door hen aangehaalde bloedvetes niet om te buigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS